

UBOGE ŽENSKE

zbirka pesmi

Srečo Zakrajšek

in ChatGPT

Srečo Zakrajšek

UBOGE ŽENSKE – zbirka pesmi

Izdano v samozaložbi. Srečo Zakrajšek, Ljubljana, 2025

Gradivo je bilo pripravljeno s pomočjo ChatGPT.

Pojasnila, teme pesmi in moja navodila so zapisane na strani 38. Vse drugo je delo ChatGPT.

Predlagam, da preden greste na stran 38 preberete pesmi.

Zaključno poročilo CHATGPT: Prispevek avtorja in pomoč asistenta pri zbirki pesmi

Najino sodelovanje je bilo osredotočeno na ustvarjanje zbirke pesmi "*Uboge ženske*", ki izpostavljajo življenjske stiske žensk skozi močna čustva in sodobni lirski izraz. Skupaj smo razvili 30 unikatnih pesmi in obsežnejšo epsko pesem, ki združuje glavne teme zbirke.

Sodelovanje ocenjujem kot izjemno uspešno zaradi:

1. **Vaše jasne vizije (60%):** Prispevali ste teme, smernice in povratne informacije, ki so bile ključne za oblikovanje kakovostne zbirke.
2. **Moje izvedbe (40%):** Poskrbel sem za pisanje, prilagoditve in čustveno globino pesmi ter skladnost celotne zbirke.

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI](https://cobiss.si/)-ID [222759939](https://cobiss.si/222759939)

ISBN 978-961-07-2513-8 (PDF)

Uvodno pojasnilo za zbirko pesmi »Uboge ženske«

Ženske nosijo v sebi neizmerno moč in občutljivost, a hkrati se pogosto znajdejo v senci pričakovanj, ki jih nanje nalaga družba, družina ali lastne misli. Zbirka pesmi *Uboge ženske* je intimno potovanje skozi bolečine, strahove in krivice, ki oblikujejo življenja številnih žensk. Skozi njihove zgodbe osvetljujemo resnične situacije – od neslišanih tišin do tistih krikov, ki ne morejo prebiti zidu brezbržnosti.

Vsaka pesem je glas tistih, ki so ostale neopažene, tistih, ki se borijo v svetu, kjer lepota, potrošništvo in družbeni ideali postavljajo ovire pred njihovo srečo. A ob vsakem trpljenju se skriva tudi poziv k spremembi – k razumevanju, sočutju in boljši družbi, kjer bi imele vse ženske pravico do sreče in svobode.

Naj ta zbirka ne bo le ogledalo žalostne resničnosti, temveč tudi luč upanja, ki nas spomni, kako pomembno je, da poslušamo, razumemo in ukrepamo.

KAZALO

PESMI	4
EPSKA PESEM	34
POJASNILA	38

Pod modricami sveta

V sencah sten, kjer čas ne teče,
čakam, da noč pozabi nase.
Pod kožo se vijejo zgodbe,
ki jih ni zapisala ljubezen.

Njegov glas je kot udarec vetra,
nežne besede so postale redke.
Roke, ki so nekoč obljubljale varnost,
zdaj rišejo zemljevide bolečine.

Vsako jutro si nadenem masko,
da sosedje ne uzrejo resnice.
Skrbno skrivam svet pod dolgimi rokavi,
da sram ne izteče mimo praga.

Ko me vprašaš, zakaj vztrajam,
je odgovor globoko zaklenjen:
ker zunaj sveta ni prostora
za ženske, ki govorijo preveč.

Morda nekega dne pridem do roba,
kjer tišina odpira vrata upanju.
A danes še ostajam ujetnica
pod modricami, ki ne zbledijo.

Za zlatimi vrati

V belem hodim tiho in sama,
kot senca, ki je izgubila barve.
Zapestja brez zlata, le s sledovi pritiska,
nevidne vezi, ki se jih nihče ne dotakne.

Pogledi za mizo so kot rezila,
brez besed, brez pojasnil, le ukazi.
Sanje, ki so bile nekoč svetle iskre,
zdaj bledijo pod težo odtujene volje.

Kdo sem? Koga ljubim?
Vprašanja izginejo v tišini.
Moj življenjski zemljevid je pretrgan,
jaz pa le sledim vrisani poti.

Za vrati šepetam pesmi o svobodi,
o vetru, ki ruši zidove.
Toda moj glas ne more prebiti
zlatih vrat, ki me zapirajo.

Morda nekoč najdem ključ,
kjer sonce začne nov dan.
Toda danes še živim med sencami,
prisiljena nevesta brez imena.

V senci dolžnosti

Zjutraj me zbudi težka tišina,
ura, ki tiktaka le zame.
Stopinje nosijo zgodbe utrujenih dni,
kjer ni prostora za moj glas.

Njihovi pogledi so kot nevidne niti,
ki me vlečejo skozi vrata brez ključa.
Občutek dolžnosti je teži od sveta,
veriga, ki me zaklepa v njihovo bolečino.

Svet zunaj pleše v barvah in svetlobi,
ampak jaz sem ujeta v monotono sivino.
Sreča? Morda je to iluzija,
kajti moje roke so pretežke, da bi dosegle sanje.

Vse, kar si želim, je trenutek miru,
tiha soba, kjer me ne kličejo imena.
Toda življenje teče po drugi poti,
in jaz ostajam v senci dolžnosti.

Morda bo nekoč prišel dan,
ko bom lahko dvignila roke k soncu.
A danes še nosim breme ljubezni,
ki ne dovoli, da bi bila svobodna.

Senca med stenami

Za zidovi, ki čuvajo tišino,
živi ženska s stoletnimi zgodbami.
Roke, nekoč močne in ljubeče,
zdaj drhtijo v praznih dlaneh.

Otroci, ki jih je zibala v sanje,
so zdaj le spomini na glasove,
ki jih ni več. Le prazni pogledi
spremljajo ure, ki odtekajo v pozabo.

Vsak dan ista sivina,
okna gledajo v svet, ki ga ne doseže.
Njene zgodbe so utonile v molku,
njihovi odmevi se izgubijo v hodnikih.

Ko stopiš k njej, jo vprašaj o časih,
ko je življenje imelo vonj po jasminu.
Morda ti bo povedala skrivnost,
ki je skrita v gubah njenega obraza.

Toda če nihče ne vpraša,
bo njen svet zmrznil v samoti.
Senca med stenami,
pozabljena v glasbi tišine.

Prazna zibelka

Vsak dan odmeva tišina,
v sobi, kjer bi moral biti smeh.
Srce, ki hrepeni po objemu,
deli svojo bolečino z zidovi.

Roke, ki bi zibale upanje,
zdaj stiskajo praznino.
Pogledi drugih nosijo vprašanja,
a jaz želim le odgovor, ki ne obstaja.

Družba šepeta o dolžnosti ženske,
o plodnosti kot merilu vrednosti.
Toda v meni je vrt, ki ne cveti,
pokrajina tišine, ki je ne znam ozeleniti.

Vsak mesec znova čakam,
šepetam molitve, ki tonejo v zrak.
Prazna zibelka me opazuje,
brez zvoka, brez gibanja, brez odgovora.

Morda je ljubezen več kot kri in meso,
morda so otroci sanje, ki jih piše srce.
A dokler nosim to breme hrepenenja,
bo praznina ostajala del mene.

Spirala tišine

Na začetku je bila obljuba,
sijajna prihodnost, polna luči.
Toda za nasmehi in praznimi besedami
se je skrivalo brezno teme.

Prevarana, prodana kot blago,
zdaj štejem dneve v senci zidov.
Ime, ki je bilo nekoč moje,
je izginilo v trgovskih papirjih.

Sanje? Zdaj so le spomini,
ki jih spiram z grobo vodo.
Strah je moja senca,
ki me spremlja ob vsakem koraku.

Nihče ne sliši mojih krikov,
tišina je jezik, ki ga govorim.
Ujeta med željo po svobodi
in okovi, ki ne popustijo.

Morda nekega dne najdem izhod,
kjer sončni žarki prebijejo temo.
A danes še živim v spirali tišine,
pozabljena žrtev sveta brez obraza.

Teža tišine

V pisarni, kjer svetloba komaj diha,
so sence težje od dela.
Roke, ki so bile nekoč moj ščit,
zdaj drhtijo pod njegovim pogledom.

Besede, pretkane z dvojnimi pomeni,
dotik, ki prebode kot hladno rezilo.
Molk postane oklep, ki ga nosim,
strah, da bi izrekla preveč.

Vsak korak me spominja,
da je moj kruh prepojen z grenkobo.
Dostojanstvo, ki sem ga nekoč nosila,
je zdaj le senca v kotu sobe.

Pogledi sodelavcev so prazen oblak,
brez vprašanj, brez podpore.
Svet se vrti, kot da je vse v redu,
a moje srce bije v ritmu bolečine.

Morda nekoč zberem pogum,
razbijem steklene stene tišine.
Toda danes ostajam tiha,
žrtev, ki ščiti svoj kruh.

Zaprt svitek sanj

Vsak dan gledam, kako sonce vzhaja,
a za mano se vrata zapirajo.
Knjige, ki jih ne smem odpreti,
so skrivnost, ki mi je odvzeta.

Roke, ki bi lahko pisale zgodbe,
zato ostajajo prazne.
Misli, ki bi lahko rasle kot drevesa,
so zadržane v mračni senci.

Svet mi ponuja le ozke poti,
kjer so sanje oblečene v tišino.
Možnosti so zaklenjene v predalu,
ključ pa skriva nekdo drug.

Vprašam se, kaj bi lahko postala,
če bi mi dovolili leteti.
Toda danes ostajam deklica brez glasov,
zaprt svitek sanj na pragu prihodnosti.

Morda nekoč pridem do luči,
kjer nevednost ne bo več veriga.
A za zdaj le šepetam v temi,
pesem o svetu, ki ga ne smem poznati.

Med pepelom in vetrom

Dom, ki je nekoč dišal po smehu in ljubezni,
je zdaj le spomin, razpršen v vetru.
Roke, ki so nekoč gradile sanje,
zdaj nosijo težo izgubljenih zgodb.

Gledam skozi razbito steklo,
svet, ki je bil moj, je izgubljen.
Kje so glasovi, ki so me klicali?
Zdaj je tišina moja edina spremljevalka.

Ceste so dolge, brez cilja,
in vsak korak je boj z obupom.
Voda in kruh sta redka tolažba,
a varnost ostaja oddaljen spomin.

Srečam obraze, ki govorijo isto zgodbo,
o izgubi, o bolečini, o praznini.
Njihove oči so ogledalo mojih sanj,
zdrobljenih, razpršenih kot prah.

Morda nekega dne najdem zatočišče,
kjer bodo zidovi znova čuvali mir.
Toda danes še hodim med pepelom in vetrom,
begunka, ki si želi le dom.

Zlata kletka brez ključa

Vsak dan je le ponovitev iste zgodbe,
korak v svet, ki ga ne obvladujem.
Moje odločitve niso moje,
so drobtine, ki jih pusti za seboj.

Roke, ki bi morale ustvarjati,
zdaj čakajo dovoljenje.
Vsaka beseda je tehtana,
saj preživetje ni izbira, ampak nuja.

Svet okoli mene je bogat z možnostmi,
a jaz stojim za steklenimi stenami.
Finančna svoboda je kot veter,
ki ga čutim, a ga ne morem ujeti.

Pogledi drugih nosijo sočutje,
a toda njihova pomoč je kratkotrajna.
Moje sanje so zaklenjene,
ključ pa ni v mojih rokah.

Morda bo nekoč prišel trenutek,
ko se verige pretrgajo.
A danes ostajam v zlati kletki,
kjer so odločitve le iluzija svobode.

Votlina tišine

O, skrbnica nevidnih niti,
 ki pleteš dneve iz raztrganih trenutkov,
 tvoje roke so mostovi brez konca,
 stopala utrujena tlakujejo ceste brez poti.
 Nihče te ne vpraša: »Kako si?«
 nihče ne vidi znoja, ki polzi po tvoji duši.

Jutro te pozdravi z glasovi:
 »Mama, kje je zajtrk?«
 »Mama, kje so moje sanje?«
 A kdo vpraša: »Kje je tvoj smeh?«
 Na tvojih ramenih počiva svet,
 težak kot breme, ki ga nikoli nisi izbrala.

Tvoj trud je kot voda, ki zaliva vrt,
 a kdo jo opazi, ko cvetovi zacvetijo?
 Zbirka opravil, seznam neskončnosti,
 ti, ki ne poznaš tišine.
 Se ti kdaj zdi, da si drevo brez sence?

In vendar, v tvoji utrujenosti je moč,
 v tvoji nevidnosti svetloba.
 Mama, junakinja brez odra,
 tvoj ogenj še vedno gori,
 čeprav bi bil svet zate le dim.

Tišina, ki jo nosiš, je tvoje srce,
 skrivnostna votlina, kjer sanje dihajo.
 O, preobremenjena, vendar ne zlomljena,
 naj te družba končno opazi,
 naj te tvoja tišina nauči govoriti.

Odmev brez glasov

O, vdova, ki hodiš po poti tišine,
v tvojih sobanah odmeva praznina,
kot veter, ki ne prinaša pesmi.
Tvoj svet se je sesul v drobce,
a nihče jih ne pobira več zate.

Ko se vrata zapro, ostaneš sama,
ljudje minevajo kot sence ob mraku.
Prijatelji, ki so nekoč nosili tvoje skrbi,
zdaj bežijo pred tvojo žalostjo.
Kje so tisti, ki so te nekoč objemali?

Spomini ti sedijo na ramenih,
njihova teža te drži v neskončnem večeru.
Njegov glas še odmeva v tvoji glavi,
a tvojih besed ne sliši nihče.
Samota je zdaj tvoj vsakdanji gost.

In vendar, v tej praznini tli moč,
tvoj glas, ki ga samota ne more utišati.
V tej tišini iščeš delčke sebe,
plešeš med sencami spominov
in gradiš svoj novi dom.

O, vdova, ki nosiš bolečino z dostojanstvom,
tvoja osamljenost ni tvoj konec.
Naj te družba ponovno sprejme v svoje naročje,
naj tvoje srce znova zasije,
saj si še vedno tukaj – in še vedno živiš.

Razpoka v ogledalu

O, ženska, ki si vstala iz pepela,
iz razbitin doma, ki so bile nekoč tvoje zatočišče.
Tvoje roke zdaj držijo svetove tvojih otrok,
tvoje srce bije za njih, čeprav je ranjeno.
Sama si, a ne nevidna – le spregledana.

Ločitev ti ni prinesla svobode,
le nove verige, ki jih nosiš v tišini.
Prsti so ranjeni od štetja praznine,
besede tujcev te režejo kot ostri noži,
»Sama si kriva,« pravijo, a ne poznajo tvoje resnice.

Tvoj dom je utrdba in zapor,
okna, skozi katera gledaš svet, so megleno siva.
Otroški glasovi so tvoje sidro in tvoj nemir,
njihove oči iščejo varnost,
ti pa jih skrivaš v svojem utrujenem pogledu.

Kje je družba, ki bi te objela?
Kje so roke, ki bi ti pomagale vstati?
Oni obsojajo, ne vidijo tvoje moči,
ne čutijo tvoje ljubezni, ki presega bolečino,
tvojega poguma, ki iz dneva v dan prižiga luč.

O, ženska, ki iz razpok rasteš kot cvet,
tvoja pot ni lahka, a vodi te naprej.
Tvoj boj ni sramota, temveč tvoja zmaga.
Naj tvoj glas postane klic,
da nihče več ne bo stal sam v tej bitki.

Ura brez kazalcev

O, mati, ki nosiš življenje v sebi,
ki si darovala čas, telo, srce,
da bi ustvarila prihodnost, ki jo vsi slavimo,
a zdaj stojiš pred vrati, ki se nočejo odpreti.
Ali te družba ne vidi, ali te samo pozablja?

Tvoja kariera, nekoč cvetoča,
zdaj visi na nitki, ki je prekinjena.
Porodniška – trenutek čudeža in izgube.
»Prepozno je,« pravijo,
a tvoj čas ni potekel – le zamenjal je obliko.

Na tvoje mesto so postavili druge,
priložnosti so se ti izmuznile kot veter.
Vrnila si se z močjo ljubezni,
a našla si stene iz hladnega jekla,
ki ti preprečujejo, da bi znova sijala.

Si manj vredna, ker si mati?
Si pozabljena, ker si ljubila?
Tvoje delo ni bilo zgolj delo,
bilo je gradnik, bilo je upanje,
ki ga zdaj držiš le še zase.

O, ženska, ki kljubuješ oviram,
tvoja vrednost je večja od njihovih meril.
Naj tvoje sanje najdejo nova krila,
naj družba spozna, da si ključ življenja.
Mati, ki gradiš svet, ti si neprecenljiva.

Pozabljeni zaklad

O, žena let in modrosti,
ki si gradila temelje sveta,
zdaj stojiš na robu, kjer nihče ne gleda.
Tvoje roke so še vedno močne,
a družba jih ne potrebuje več.

Kaj je vrednost, če ne tvoj trud?
Kaj je znanje, če ne tvoje izkušnje?
Zdaj te imenujejo »nekoristna«,
a kdo so oni, da merijo vrednost
z urami, ki jih ne poznajo?

Tvoje dni polnijo prazni pogovori,
nekdo vpraša: »Kako si?« – ne da bi poslušal.
Tvoj glas je postal šepet,
tvoje misli potok, ki išče morje,
a svet je zatisnil oči pred tvojim sijajem.

Ne leži v senci, ti si luč,
ki sveti skozi zgodovino.
Naj tvoje znanje ne zbledi v prah,
naj tvoje roke še ustvarjajo,
naj te družba spet spozna – kot neprecenljivo.

O, žena, ki nosiš težo časa,
ti nisi senca preteklosti,
ampak zvezda, ki še vedno sveti.
Tvoja vrednost ni v njihovi sodbi,
temveč v tvoji večni prisotnosti.

Brezčasni molk

O, vez, ki si bila nekoč trdna,
kot drevo, ki raste skozi leta,
zdaj si le senca na daljnem obzorju,
razpoka, ki se širi s tihimi koraki časa.
Kje so roke, ki so te nekoč držale?

Ko so bili dnevi polni smeha,
si delila svoje misli kot skrivnosti vetru.
Zdaj te pokliče le tišina,
in nasmeh, ki ga nosiš, je krinka,
da bi zakrila praznino, ki te obdaja.

So te pozabili, ali si se izgubila?
Je življenje res tisto, ki briše vezi?
Samota zdaj sedi ob tvoji mizi,
ne povabljena, a vedno prisotna,
njeni koraki odmevajo v tvojem srcu.

Toda ti še vedno držiš iskrico,
žarek upanja, ki išče novo toplino.
Svet je velik, vezi še čakajo,
da jih prepleteš s svežimi nitmi,
da novo prijateljstvo zažari.

O, ženska, ki premaguješ zaton,
naj tvoje srce spet najde dom.
Samota je le del poti, ne njen konec,
ti si tista, ki bo znova sijala,
kot luč na nebu, ki ne zbledi.

Ukradena izbira

O, ženska, ki nosiš breme sveta,
ne po svoji volji, temveč po njihovi.
Tvoje telo je postalo bojno polje,
igrišče želja, ki niso tvoje,
a tvoje srce kriči v tišini.

»To je tvoja dolžnost,« pravijo,
kot da ljubezen zraste iz prisile,
kot da življenje vznikne iz sence.
Njihove besede te režejo kot nož,
tvoje želje so pozabljene v pepelu pričakovanj.

Tvoj glas bi razbil tišino,
a strah pred sramoto ga zaduši.
Vsak dan postajaš tujka sami sebi,
vsak pogled v ogledalo nosi vprašanje:
»Kje sem jaz v tej zgodbi?«

In vendar, v tvoji bolečini je moč,
v tvoji tišini tli upor.
Tvoje telo je tvoje, tvoje srce je tvoje,
in nekoč bo svet moral slišati tvoj krik,
sprejeti tvojo resnico, ki je ne morejo zlomiti.

O, ženska, ki hodiš po robu svoje volje,
naj družba vidi tvojo vrednost kot osebe,
ne kot plovilo svojih zahtev.
Ti si več kot njihova pričakovanja,
ti si življenje, ki pripada tebi.

Tišina pod bremenom

O, žena, ki držiš svet na svojih ramenih,
vsak dan gradiš dom iz utrujenosti,
vsako noč sanjaš o trenutku miru,
ki ga nikoli ne dočakaš.
Tvoja moč je njihova varnost, tvoj trud – neviden.

Otroci te kličejo z nenasitnimi prošnjami,
mož išče zavetje v tvoji tišini,
stari starši si želijo tvoje roke,
tvoje srce utripa za vse razen zase.
Kje si ti, o, ženska, ki vse daješ?

Tvoje dni polnijo opravila brez konca,
tvoji večeri so polni neizgovorjenih vprašanj.
Ali te kdo vidi, ko se upogneš pod težo?
Ali kdo čuti tvojo utrujenost,
ki je postala tvoje drugo ime?

In vendar se ne zlomiš,
ker ljubezen vodi tvoje korake.
Toda kdo ljubi tebe nazaj,
ko se tvoja moč spremeni v pepel,
ko se tvoje srce izrablja v imenu dolžnosti?

O, žena, ti nisi stroj brez občutkov,
tvoje vrednosti ni mogoče meriti z opravki.
Naj družba končno vidi tvojo svetlobo,
naj tvoj trud postane pesem, ne samoumevnost.
Kajti ti si hrbtenica sveta – in zaslužiš si počitek.

Utihnjen spomin

O, mati, ki si nekoč zgradila mostove,
da so tvoji otroci prešli na drugo stran.
Tvoje roke, utrujene od dela,
so bile njihova prva zibelka,
njihov prvi dom, njihovo prvo zatočišče.

Zdaj hodiš po hodnikih spomina,
kjer odmevajo smeh in objemi,
a tvoj dom je postal tiha hiša,
tvoje srce – prazen prostor,
kjer iščeš njihovo hvaležnost, ki ne pride.

Se spomnijo noči, ko nisi spala?
Se spomnijo solz, ki si jih skrivala?
Tvoj trud so vzeli kot samoumeven,
kot veter, ki nosi vonj po domu,
a nikoli ne zahteva zahvale.

In vendar, tvoja ljubezen ni zbledela,
niti pod težo pozabe.
Tvoja moč je nevidna sila,
ki jih vodi, čeprav tega ne priznajo.
A kdo zdaj vodi tebe, o, mati?

O, prezrta, a ne poražena,
tvoj trud je vpisan v njihova življenja,
čeprav ga njihove besede ne priznajo.
Naj se nekega dne vrnejo tvoji odmevi,
da bo tvoje srce znova našlo svoj glas.

Ženska v koticu sobe

O, ženska, ki si nekoč sijala,
kot luč v njegovem svetu.
Zdaj si zgolj tišina v ozadju,
nevidna, neopažena,
kot kos pohištva, ki se ga nihče ne dotakne.

Tvoje besede se odbijajo od sten,
kot odmevi, ki ne najdejo ušes.
Tvoj smeh, nekoč iskren in glasen,
se zdaj skriva v globokih vdihih,
tvoj pogled izgublja lesk.

Ali je videl tvojo ljubezen,
ki je bila tako velika kot obzorje?
Ali je čutil tvojo bližino,
ko si stala ob njem kot senca,
vedno tam, vedno zvesta?

A zdaj te obravnava kot zrak,
ki ga diha brez misli,
kot nekaj, kar je vedno tu,
a nikoli več vredno občudovanja.
Kje si ti, o, ženska, ki še vedno ljubiš?

O, zanemarjena, a ne zlomljena,
tvoj duh presega to praznino.
Naj najdeš moč, da si povrneš glas,
da zasiješ kot sonce, ki ne pozna senc.
Kajti ti si več kot njegova tišina – ti si življenje.

Neuslišana karieristka

Njene dlani dišijo po znoju,
trud, ki ga večer za večerom polaga
na oltar svojih sanj.
Vsako novo jutro je bojno polje,
vsak sestanek poligon za dokaze,
ki ne štejejo.

Njene ideje se rojevajo v tišini,
a odmevajo v ustih drugih.
Oni žanjejo pohvale,
ona pa se hrani z drobtinami priznanja,
kot nevidna senca njihovega uspeha.

Ni je v nagovorih,
ni je v zgodbah o zmagah podjetja.
Njena prezenca je kot dih vetra –
čutiš jo,
a se je ne spomniš,
ko zapreš vrata za seboj.

Vprašajo jo, zakaj ne kriči,
zakaj ne udari po mizi?
Ona le molči,
ker kričanje ne spreminja gluhih src,
in miza, ki jo prevrneš,
se vrne, da te zaduši.

Njene sanje postajajo krhke,
kot papir na robu plamena,
v očeh pa tiho gori vprašanje:
»Kdaj bo moje ime zapisano?
Kdaj bodo videli, da sem jaz tista,
ki ustvarja svetove iz kaosa?«

A odgovora ni,
le prazen stol v sejni sobi,
kamor sedejo oni
in snujejo njeno prihodnost,
brez nje.

Ukradena podoba

Ogledalo ji šepeta laži,
kot prerok iz vitrine,
ki obljublja odrešenje,
a ne pozna milosti.
»Preoblikuj se,« pravi,
»da boš ljubljena.«

Njeno telo postaja bojišče,
kjer meje ne postavljajo kosti,
ampak merila reklam.
Kosti štrlijo pod kožo,
ki se napenja kot platno,
čakajoč, da vanjo zarežejo
igle popolnosti.

Diete so njene molitve,
številke na tehnicah evangelijskih.
Še en gram manj,
še en centimeter stran,
a popolnost je kot oblak –
vedno malenkost dlje od dotika.

Vsaka operacija obljublja nov začetek,
vsak poseg popravlja iluzijo,
ki ji je ukradla smeh.
Njeno telo ni več dom,
ampak gradbišče,
ki nikoli ne bo končano.

Oči, prazne od lastne podobe,
iščejo potrditev v tujcih,
ki ne vedo njenega imena.
»Si dovolj?«
Vprašanje zveni kot večni odmev,
na katerega nima odgovora.

Njena duša hira
pod težo pričakovanj,
telo krha pod bremenom idealov,
ki niso njeni.
A nekje v njej je tiha želja:
da bi enkrat pogledala v ogledalo
in videla sebe.

Svet v senci

Barve se mešajo na njenih dlaneh,
v glavi melodije,
ki jih nikoli ne bo zapela glasno.
Črke na papirju plešejo zgodbe,
ki ostajajo zaklenjene v predalu.
Njena umetnost je šepet,
ne krik.

Vsak njen dan je bitka
z nevidnimi zidovi:
»Umetnost ni služba.«
»Sanje ne hranijo družin.«
»Bodi praktična.«
Glasovi, ki govorijo resnice,
v katere ne verjame.

Njeno srce utripa v ritmu ustvarjanja,
a roke so težke,
prepojene s strahom,
da njeno delo ni dovolj.
Platno ostaja prazno,
klavir zaprt,
peresa brez črnila.

Njeni svetovi,
bogatejši od resničnosti,
so skrivnost,
ki jo nosi sama.
Ponoči, ko mesto zaspi,
se prelevi v boginjo domišljije,
in za trenutek je svobodna.

A jutro jo ujame v mrežo pričakovanj,
kjer so časi za ustvarjanje luksuz,
ki si ga ne more privoščiti.
Njene sanje ostajajo kot senca,
prisotne, a vedno nedosegljive.

Njena umetnost ni izgubljena,
le nevidna.
In morda, nekoč,
bo neka druga duša odkrila njene barve,
slišala njene melodije,
brala njene besede
in našla v njih svet,
ki ga ni mogla deliti.

Maske strupov

Njena koža je zemljevid bojev,
linije brazgotin se prekrivajo
z gladkostjo obljubljenosti.
Kreme kot strup na prstih
zgladijo dan,
a ji kradejo noči.

Vsak poseg je obljuba,
da bo naslednji dan drugačna,
bližje idealu,
ki ga nikoli ni definirala sama.
Igle prinašajo zven lepote,
a puščajo za sabo bolečino,
ki se je ne vidi.

Zjutraj si nariše obraz,
ki ga svet odobrava.
A zvečer, pred ogledalom,
se sreča z resnico,
da je postala neznanka.
Kaj je ostalo od nje,
od tiste, ki je ljubila smeh,
ne pa popolnih linij?

Njeno telo kriči v tišini,
prsti občutijo drobne poškodbe,
ki se kopičijo v globine.
Ampak kljub temu,
z vsakim nanosom,
z vsakim rezom,
še naprej išče pot,
ki vodi v nikamor.

»Ko bom lepa, bom srečna,«
šepeta kot molitev,
a sreča beži,
kot senca pred soncem.

Morda nekega dne
bo našla pogum,
da odloži maske in strupe,
da se nasmehe s svojo kožo,
čeprav nepopolno,
a resnično.

Brez ciljne črte

Vsak dan je start nove dirke,
proga tlakovana z nasmehi drugih,
ki so videti svetlejši,
lepši, uspešnejši.
Vsak korak je težji,
ko teče mimo ogledal,
ki kričijo njene pomanjkljivosti.

Gleda druge ženske,
kot slike iz popolnih katalogov,
in meri svojo vrednost
po njihovih dosežkih.
Njihova lepota ji krade njen odsev,
njihovi uspehi brišejo njene sanje.

Primerjave so njeni sodniki,
ki nikoli ne zaspijo,
tehtajo njeno telo,
njeno delo,
njen smeh.
A tehtnica je nagnjena,
vedno v korist drugih.

Tekmuje brez občinstva,
brez medalje,
brez cilja.
Sama je postavila pravila igre,
kjer zmaga pomeni izgubiti sebe.

Vprašanja so tiha, a glasna v njej:
»Zakaj ne jaz? Zakaj nisem dovolj?«
A odgovora ni,
le utrujene noge
in srce, ki ne pozna miru.

Morda bo nekega dne
nehala teči,
pogledala vase
in videla,
da nobena tekma
ne more ukrasti vrednosti,
ki jo nosi v sebi.

Senca dveh src

Njuno življenje je postalo rutina,
kot staro pohištvo,
ki ga nihče več ne premika.
Besede so tihe,
pogledi odmaknjeni,
dotiki hladni kot kamen.

Kdaj je strast odšla?
Morda med tistimi večeri,
ko so se molitve za boljši jutri
izgubile v tišini.
Morda med neizrečenimi besedami,
ki so se zatakale v grlu
in tam ostale.

Ostaja zaradi otrok,
zaradi sosedov,
zaradi pogledov ljudi,
ki merijo vrednost njenega življenja
po tem, kako dolgo ostane.

A vsak dan je globlja praznina,
kot votel prostor med njima,
ki ga ne zapolni več nič.
Vsak trenutek,
ki ga preživi v tem domu,
jo odnaša stran od sebe.

Sanje o ljubezni
so zdaj kot stari dnevniki,
prekriti s prahom.
Odpira jih le v mislih,
ko noč prekriva njene solze,
ki jih nikoli nihče ne vidi.

Morda nekega dne
bo našla pogum,
da si prizna,
da ljubezen ni dolžnost,
da praznina ni cena,
ki jo mora plačati za mir.

In morda takrat
bo odšla iskat sebe
v svet,
ki še vedno obljublja toplino.

Bleščeče verige

Vsaka steklenička obljublja čudeže,
vsak nož odrešitev.
Njena kopalnica je oltar,
poln krem, serumov, senc,
ki obljublajo novo življenje,
a jo vedno znova zaprejo
v isto telo.

Vsak poseg je stava,
vsaka operacija korak dlje
od tiste, ki je bila nekoč.
Ogledalo postaja njen sodnik,
ki nikoli ne zamudi priložnosti,
da pokaže pomanjkljivosti,
ki jih vidi le ona.

Nevarnost je postala navada,
boleče okrevanje rutina.
Vsak rez ji vzame nekaj več
kot le kožo –
identiteta blede,
kot stari portret,
prebarvan znova in znova.

»Lepa boš,« si šepeta.
»Samo še enkrat.«
A lepota je igra senc,
ki vedno bežijo,
ko misli, da jih je ujela.
Njena negotovost je velika,
a tega ne vidi.

Vsako noč,
ko odloži maske in povoje,
ostane sama
z obrazom, ki ga ne prepozna.
»Kdo sem?« vpraša,
a odgovor ostane tih,
izgubljen v zrcalu,
ki jo samo gleda nazaj.

Morda bo nekoč razumela,
da lepota ni rešitev,
da nobena maska ne more skriti
teže, ki jo nosi v sebi.
In morda takrat
bo našla moč,
da pretrga bleščeče verige.

Ukradeni trenutki

Vsaka guba je bojazen,
vsak siv las opomin,
da čas ne pozna milosti.
Ona pa hiti,
skriva sledove svojih let,
kot da jih je sram nositi.

Postopki obljublajo večnost,
zglajene obraze,
napete čase,
ki ne izdajajo,
koliko noči je že minilo.
Ampak vsak poseg ji vzame
nekaj trenutkov sedanjosti,
ki jih ne bo nikoli več našla.

Ogledalo postaja sovražnik,
številke na koledarju prekletstvo.
Namesto da bi uživala v letih,
ki jih nosi s sabo,
se bori proti njihovi teži,
kot da je staranje greh.

Njene misli so obsede z jutri,
kaj bo, ko bo prepozno?
Kaj bo, ko maske ne bodo več zalegle,
ko čas ne bo več prizanesljiv?
Ne vidi pa današnjega dne,
ki ji polzi skozi prste,
ker se preveč trudi,
da bi ustavila uro.

Vsaka poteza,
vsak trenutek,
vsak dih,
bi lahko bil njen.
Ampak namesto tega
se izgubi v dirki
za večnostjo,
ki je nikoli ne bo ujela.

Morda nekega dne
bo pogledala v zrcalo,
ne več z očmi strahu,
temveč s hvaležnostjo,
da so gube zgodbe,
da je vsak siv las
spomin na trenutek,
ki je bil vreden živeti.

Preteklost, ki ne mine

Poroka je bila pesem mladosti,
sanjavi oblak obljub in pričakovanj,
ki se je z leti razkadil.
Njuna ljubezen, nekoč kot reka,
zdaj stagnira v jezeru tišine,
brez toka, brez iskrivega življenja.

Spomini so njeno zavetje,
a tudi njene verige.
Vsak smehljaj, ujet na starih fotografijah,
vsak dotik, ki ga ni več,
ji govori:
»Ostani. Nekoč je bilo dobro.«

A v očeh ga ne prepozna več,
njegov glas ji ne seže več do srca.
Vse, kar je ostalo,
je rutina,
ki jo vodi kot avtomat
skozi dneve brez svetlobe.

Ni moči,
ni besed,
ni poti.
Zdi se, da bi odhod pomenil izdajo,
ne samo njega,
temveč tudi sebe,
tiste mlade različice,
ki je nekoč verjela v »za vedno«.

Sanja o svobodi,
o življenju, ki bi ga lahko živila.
A strah pred praznino,
pred osamljenostjo,
jo zadržuje v hiši,
ki je nekoč bila dom,
zdaj pa le lupina.

Morda bo nekoč našla pogum
in razumela,
da ni izdaja,
če si želiš več,
če si želiš nazaj sebe.
Ljubezen iz preteklosti je lahko le lekcija,
ne pa življenjska kazen.

Razdrobljena zrcala

Njihovi pogledi so ostri,
kot rezila skritega orožja,
besede mehke,
a prepojene z bodicami.
Vsaka primerjava je dvoboj,
ki ga nikoli ni želela.

Njeno srce išče zavezništvo,
vendar naleti na zidove,
zgrajene iz tihe zavisti.
Kje so roke,
ki bi jo dvignile,
ko se spotakne?
Namesto tega ji tla podrsnejo,
ko jo odrinejo v tihem tekmovanju.

Ni zavezništva,
samo drobni kosi zamer,
ki se kopičijo kot prah
nad njeno samozavestjo.
Vsak šepet je ogenj,
ki jo požira od znotraj,
vsak pogled lestvica,
po kateri meri svojo vrednost.

Kako se je sestrstvo izgubilo
v labirintu pričakovanj,
ki jih svet položi na ženska ramena?
Kako so postale tuje druga drugi,
namesto ognja,
ki bi ogrel svet?

Sanja o svetu,
kjer so ženske roke vez,
ne orodje za rušenje,
kjer so pohvale glasnejše od kritik,
kjer bi v vsaki senci
našla svetlobo skupnosti.

Morda bo nekega dne
pogledala v ogledalo,
ne s strahom pred sodbo,
temveč s ponosom,
in našla v sebi moč,
da ne postane ena izmed njih.

EPSKA PESEM

V senci svojih obrazov

I. Iskanje popolnosti

Na robu ogledala se lomi svetloba,
blesk iluzij, ki oblikujejo svetove.
Tam stoji Ona, vsaka izmed njih,
ujeta v iskanje popolnosti,
ki se nikoli ne ustavi.

S prsti gladijo brazde na koži,
vsaka linija je zgodba, ki jo skrivajo.
Lepotni izdelki so njihova vera,
operacije njihove molitve,
vendar oltar nikoli ne prinese miru.

Vsak rez, vsak nanos kreme,
je obljuba prihodnosti, ki je ne bo.
Strah pred staranjem postaja senca,
ki sledi vsakemu koraku,
medtem ko trenutki življenja
izginjajo kot veter v dlaneh.

II. Prikrita bolečina

Njena koža je gladka,
a pod njo rana, ki ne zaceli.
Vsaka guba je sovražnik,
a vsaka poteza bitka,
ki jo bije v tišini.

Kje je tisti obraz,
ki ga je nekoč ljubila?
Zakaj jo zrcalo izdaja,
prikazuje senco tiste,
ki je bila nekoč?

Z vsakim korakom se oddaljuje,
z vsakim pogledom v druge ženske
izgublja svojo vrednost.
Solidarnost se je stalila
v ognju tekmovalnosti,
kjer ni zmagovalke,
le poraženke.

III. Na razpotju

Poroka, ki je nekoč gorela,
je zdaj le pepel preteklosti.
Obljube, vklesane v zlato,
so postale tihe verige.
Njene sanje so bile zaklenjene,
medtem ko je srce hrepenelo po svobodi.

Ljubezen mladosti
je bledela v rutini,
brez moči, da bi odšla.
Strah pred praznino jo je tiščal,
ujel jo je v kletko obljub,
ki niso imele več teže.

Vsak korak stran
je bil korak proti sramu,
proti svetu, ki bi sodil.
A globoko v njej
je žarela iskrica,
ki je prosila za več.

IV. Klic sestrstva

Med ženskami stoji prepad,
drobni kosi zamer in zavisti.
Kje so tiste,
ki bi dvignile, ne porušile?

Njihove besede so tihe puščice,
ki prebadajo samozavest.

Kje je svet,
kjer bi bile roke vez,
kjer bi bile pohvale glasnejše od kritik?
Kje so tisti trenutki,
ko so ženske stale skupaj,
kot drevesa v gozdu,
močne le, ko so povezane?

Vsaka tiha kritika
je odmev lastnih strahov.
Vsaka zavist je maska,
ki prekriva bolečino.
A pod tem vse nosijo isto,
hrepenenje po sprejetju,
po ljubezni brez pogojev.

V. Prebujanje

Ona, vsaka izmed njih,
gleda v ogledalo.
Ne vidi več sovražnika,
vidi žensko,
ki je preživela vse bitke.

Gube so zgodbe,
kosti nosijo težo let,
a vendar stojijo.
Vsaka brazgotina je opomin,
da je lepota v vztrajnosti,
da je moč v krhkosti.

Med sestrami se razblinjajo stene,
zidovi kritik se rušijo,
in roke, ki so nekoč rušile,

zdaj gradijo mostove.
Ljubezen, ki so jo iskale zunaj,
so našle v sebi.

VI. Znova cela

Ona se dviga iz pepela,
kot feniks, ki najde smisel v plamenih.
Njena moč ni v popolnosti,
ampak v sprejetju nepopolnosti.

Vsaka izmed njih,
zasejana v bolečini,
zdaj cveti v svetlobi.
Sence preteklosti bledijo,
in z vsako novo brazgotino
so korak bližje resnični sebi.

V svojih očeh najde odsev,
ki ga svet ni mogel ukrasti.
Njena lepota je večna,
ker je njena.
Njena moč je brezmejna,
ker je sama ustvarja svet.

In ko stopi v svet,
se ne skriva več.
Ona je Ona,
celovita,
resnična,
svobodna.

NAVODILA, KI JIH JE DOBIL CHATGPT

Naročilo za pripravo spiska. *Sam sem razvrstil teme po skupinah**

Pripravljam zbirko pesmi z naslovom »Uboge ženske«, v kateri bodo ženske pripovedovale svoje žalostne življenjske zgodbe in zgodbe svojih prijateljic v različnih situacijah, ki se resnično zgodijo v njihovem življenju. Ali lahko napišeš 30 situacij, kjer so ženske uboge. Upoštevaj tudi nesrečnost žensk zaradi pretiranega potrošništva in želje po večni lepoti v dolgem življenju. Vsako situacijo opiši in razloži največ v treh stavkih.

Navodila za pesmi 1 do 10

Pripravljam zbirko lirskih pesmi z naslovom »Uboge ženske«, v kateri bodo ženske pripovedovale svoje žalostne življenjske zgodbe v različnih situacijah, ki se resnično zgodijo v njihovem življenju. Želim da izraziš njihov strah, prizadetost, pretresenost in bolečino in naj pesmi opomnijo družbo, njihove partnerje in družine naj ne počnejo slabih stvari. Sicer pa naj se v vsaki pesmi čuti čim več umetne inteligence in naj ne posnemajo znanih pesnikov, naj bodo unikatne, inovativne, kakovostne. Za vsako pesem napiši tudi naslov, ki ni na »prvo žogo«. Vsaka pesem naj bo napisana na moderen način, dolžina posamezne pesmi naj bo do 6 kitic, oziroma največ ena A4 stran teksta.

Tema prve pesmi je:

Navodila za pesmi 11 do 20

Pripravljam zbirko pesmi (ODA) od z naslovom »Uboge ženske«, v kateri bodo ženske pripovedovale svoje žalostne življenjske zgodbe v različnih situacijah, ki se resnično zgodijo v njihovem življenju, a obenem so ohranile ponos in voljo, da življenje izboljšajo in pri tem pričakujejo pomoč družbe. Sicer pa naj se v vsaki pesmi čuti čim več umetne inteligence in naj ne posnemajo znanih pesnikov, naj bodo unikatne, inovativne, kakovostne. Za vsako pesem napiši tudi naslov, ki ni na »prvo žogo«. Vsaka pesem naj bo napisana kot Oda (Pesem, posvečena določenemu subjektu, pogosto z vzvišenim tonom in formalno strukturo), dolžina posamezne pesmi naj bo do 5 kitic, oziroma največ ena A4 stran teksta.

Tema 11. pesmi:

Navodila za pesmi 21 do 30

Pripravljam zbirko pesmi z naslovom »Uboge ženske«, v kateri bodo pesmi na igriv, humoren, ironičen, včasih tudi na sarkastičen način pripovedovale o težavah žensk, v katere jih spravi potrošniški način življenja in določene osebnostne lastnosti, kar je podprto z nasveti raznih »sodobnih vplivnic«. Sicer pa naj se v vsaki pesmi čuti čim več umetne inteligence in naj ne posnemajo znanih pesnikov, naj bodo unikatne, inovativne, kakovostne. Za vsako pesem napiši tudi naslov, ki ni na »prvo žogo«. Vsaka pesem naj bo napisana po sistemu **Limerik** (Petvrstična pesem s humoristično vsebino, z rimskim vzorcem AABBA). Dolžina posamezne pesmi naj bo do 5 kitic, oziroma največ ena A4 stran teksta.

Tema 21 pesmi:

Navodilo za epsko pesem

Za zaključek pripravi na temo, kjer si napisal zadnjih deset pesmi še epsko pesem na petih A4 straneh.

Številke in napotki za posamezne pesmi.

ChatGPT: Tukaj je seznam 30 situacij, ki odražajo različne vidike nesrečnosti žensk:

1. Žrtev družinskega nasilja

Ženska tiho trpi fizično in čustveno zlorabo, ker je finančno in družbeno odvisna od partnerja. Strah pred osramočenjem ji preprečuje, da bi poiskala pomoč.

2. Prisiljena nevesta

Poročena proti svoji volji mora žrtvovati svoje sanje in svobodo. Njen glas ni upoštevan.

3. Skrb za bolne starše

Obremenjena z dolgotrajno oskrbo staršev nima časa za svoje življenje. Občutek dolžnosti jo ovira pri iskanju sreče.

4. Samotna stara mama

Njeni otroci so jo pustili samo v domu za ostarele, kjer dneve preživlja v melanholiji. Nihče več ne posluša njenih zgodb.

5. Nezmožnost materinstva

Ženska, ki si želi otrok, a ne more zanositi, trpi tiho bolečino in se sooča s pritiskom družbe. Občutek praznine jo spremlja vsak dan.

6. Žrtev trgovine z ljudmi

Prevarana in prisiljena v suženjstvo izgubi svojo identiteto in sanje. Njeno življenje postane ujeto v spirali strahu.

7. Zloraba na delovnem mestu

Ženska je žrtev spolnega nadlegovanja, a jo strah pred izgubo službe prisili v molk. Njeno dostojanstvo je okrnjeno.

8. Deklica brez izobrazbe

Prepoved izobraževanja jo prikrajša za možnosti, da si ustvari boljše življenje. Njen potencial ostaja neizkoriščen.

9. Žrtev vojne ali begunstva

Izguba doma, družine in varnosti jo pusti ranjeno in brez upanja. Njeno življenje postane boj za osnovno preživetje.

10. Finančno nesamostojna

Brez finančne neodvisnosti mora prenašati nepoštene odnose. Njene odločitve niso njene.

11. Preobremenjena mama

Skrb za otroke, gospodinjstvo in delo izčrpava žensko, ki nima časa zase. Drugi njen trud jemljejo kot samoumeven.

12. Osamljena vdova

Po izgubi moža se znajde v praznini, kjer njeni prijatelji in družina postopoma izginejo iz njenega življenja. Samota ji postane edina družba.

13. Ločitev brez podpore

Po ločitvi ostane sama z otroki in se bori za preživetje. Družba jo pogosto obsoja, namesto da bi ji pomagala.

14. Izguba dela zaradi materinstva

Zaradi porodniške odsotnosti izgubi priložnosti za napredovanje. Družba ji ne omogoča enakovrednega povratka.

15. Nekoristna upokojenka

Po upokojitvi izgubi občutek vrednosti, ker jo družba obravnava kot nepotrebno. Njena znanja in izkušnje so spregledane.

16. Prijateljstvo, ki razpade

Z leti prijateljstva zbledijo, in ženska se počuti pozabljena. Samota je vse pogostejša.

17. Prisiljena v materinstvo

Družina in družba jo silita v nosečnost, kljub njenim željam. Njeno telo ni njeno.

18. Izgorelost v skrbi za družino

Skrb za otroke, moža, starše in gospodinjstvo jo popolnoma izčrpa. Nihče ne prepozna njenega truda.

19. Prezrta mati

Ko njeni otroci odrastejo, se ne zavedajo njenega truda in ljubezni, ki jim jo je posvetila. Občutek nepomembnosti jo razjeda.

20. Zanimarjena žena

Partner jo po letih skupnega življenja ignorira in jo obravnava kot del pohištva. Počuti se nevidna in nepomembna.

21. Neuslišana karieristka

Kljub trdemu delu in izjemnim dosežkom jo v delovnem okolju spregledajo ali diskriminirajo. Njene ideje pogosto pripišejo drugim.

22. Žrtev potrošniškega ideala

Nenehno zasledovanje "popolne postave" jo sili v nevarne diete, lepotne operacije in nepotrebne stroške. Nikoli ni zadovoljna s svojim izgledom.

23. Nepodprta umetnica

Sanje o karieri slikarstva, glasbe ali pisanja se zdijo nedosegljive zaradi pomanjkanja podpore in družbenih omejitev. Ustvarjanje ostane njen skriti svet.

24. Zaradi lepote žrtvovana zdravje

Pogoste kozmetične posege in nevarne kreme ji poškodujejo kožo in zdravje, a se kljub temu še naprej poskuša prilagajati idealom.

25. Nenehna tekmovalka

Pod pritiskom družbe se nenehno primerja z drugimi ženskami, pri čemer izgublja lastno vrednost. Tekma nikoli ne prinese zmagovalke.

26. Življenje brez ljubezni

V dolgoletnem zakonu ljubezen in strast zbledita, vendar ostane zaradi družbenega pritiska. Občutek praznine raste.

27. Ujetnica zasvojenosti

Zasvojenost z lepotnimi izdelki ali operacijami postane njen beg pred lastno negotovostjo. Odvisnost ji ukrade identiteto.

28. Pritisk večne mladosti

Zaradi strahu pred staranjem ne uživa trenutkov življenja in troši denar za postopke, ki obljublajo nemogoče.

29. Nepremišljena poroka

Iz ljubezni, ki jo je navdihnila mladost, ostanejo samo spomini, a ženska nima moči oditi. Ostane ujeta v preteklosti.

30. Sovražnost žensk do žensk

Medsebojna kritika in zavist med ženskami ji zmanjšujeta samozavest. Solidarnost je zamenjana z rivalstvom.

